

Eu fac politică ... (2)

... în timp ce sunt cetățean al cerului!

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 28.09.2021, Actualizat: 28.09.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Remarca redacției

Acest articol este tradus din limba olandeză (nu se pot exclude erori de traducere). Acesta ia în considerare situația politică olandeză și nu cea germană. Astfel în Olanda nu există limita de 5 la sută, ceea ce este deosebit de important pentru partidele mici (și creștine). În acest sens, se poate spune că caracterul mărturisitor al partidelor creștine va fi mai mare în Germania decât în Olanda. Iar votul pentru un partid credincios Bibliei, în afară de valoarea sa simbolică, are adesea doar semnificația că - prin rambursarea cheltuielilor electorale - susține financiar acest partid.

Versete călăuzitoare: Filipeni 3.20; 1. Petru 2.11

Filipeni 3.20: Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.

1. Petru 2.11a: Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și călători [sau: fără drept de cetățenie].

Poate funcționa aceasta?

Cineva ar putea adăuga: „Da, dar este oare posibil să faci politică creștină? Ca și creștin credincios, mă pot căsători cu o creștină credincioasă (deci, „în Domnul”), iar în familia mea creștină pot aplica principiile creștine fără rezerve. Și noi înșine putem construi întreprinderi și școli în care să avem dreptul și posibilitatea de a aplica pe deplin principiile creștine (de exemplu, angajând numai lucrători creștini credincioși). Iar acolo unde nu mai pot face acest lucru, pur și simplu renunț la ideea unei școli sau întreprinderi creștine și lucrez pentru altceva. În același mod, ca cetățean pot trăi într-o țară necreștină, dar nu pot fi activ politic acolo, tocmai pentru că este imposibil să aplic principiile creștine într-o astfel de țară.”

Este corect acest raționament? Eu nu cred. Să luăm exemplul căsătoriei: „în Domnul”, desigur, dar este posibil ca partenerii să se fi căsătorit când erau încă necredincios și că unul dintre ei a venit mai târziu la credință. Nu se pune aceeași întrebare de principiu: Cum pot să conduc această căsnicie conform principiilor divine, cum pot forma această căsnicie ca eu să pot prelua principiile divine în ea? La fel este și într-o familie în care unul dintre părinți este necredincios sau în cazul în care ambii părinți sunt necredincioși, iar unii dintre copii sunt credincioși. La fel este și într-o întreprindere sau într-o școală în care un angajator credincios are angajați necredincioși în serviciul său sau un angajat credincios lucrează pentru un angajator necredincios. În toate aceste situații mixte, comunitatea în cauză nu poate fi adusă în totalitate sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu (dar totuși faci parte din această comunitate), și astfel, după părerea mea, apar aceleași probleme ca atunci când un creștin credincios dorește să fie activ politic într-un stat. [Nota traducătorului: Se observă intenția autorului articolului de a deruta pe cititor pentru a-și susține părerea. Una este să devii credincios într-o familie, întreprindere sau stat, și alta este să te angajezi în politică ca și credincios. Cuvântul lui Dumnezeu este clar în astfel de situații: 1. Corinteni 7,17 *Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a așezat Domnul, și în care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rânduiala pe care am așezat-o în toate Bisericile. 1. Corinteni 7,20 Fiecare să rămână în chemarea pe care o avea când a fost chemat. 1. Corinteni 7,24 Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat. Principiul din 1. Corinteni 7.21 rămâne valabil.]*

Politicienii creștini în astfel de situații pot să se străduiască în mod idealist pentru a crea ceva de genul unui stat biblic (oricare ar fi acesta; vezi mai jos), dar în practică este deja plăcut dacă într-un stat este străduința să se realizeze o serie de „valori fundamentale” creștine (sociale, economice, etice), cu care chiar și necreștinii pot trăi. Este exact același lucru pe care îl cere un angajator credincios de la angajații necredincioși. El nu le cere să devină creștini sau să ducă o viață creștină, ci să se mulțumească cu o serie de reguli creștine de bază, și apoi numai acelea care au legătură cu întreprinderea. Invers, un copil credincios într-o familie necredincioasă sau un angajat credincios în slujba unui angajator necredincios nu trebuie să se străduiască ca familia, întreprinderea sau școala să devină creștine, dar el poate încerca și contribui ca o serie de valori creștine sau etice de bază să fie practicate, valori cu care se poate trăi ca și creștin. Dacă acest lucru nu funcționează, atunci se poate pleca, bineînțeles, dar acest lucru nu este întotdeauna necesar; atunci se poate retrage de la responsabilitatea comună (de exemplu, comitetul de întreprindere) sau numai personal să țină cu tărie la valorile de bază dorite.

Și aici nu văd nicio diferență de principiu față de politică. Un politician creștin poate și trebuie să se străduiască să introducă valorile juridice de bază care decurg din viziunea sa creștină asupra lumii, dar care sunt justificabile și pentru colegii politicieni care au principiilor lor. În acest caz, el poate, în mod idealist, să aspire la maximum, dar este deja mulțumit de varianta optimă. În practica acestei lumi căzute, de multe ori nu reușim să punem în aplicare toate principiile creștine, pe care ne-am dori atât de mult să le avem în conviețuirea noastră împreună. Ei bine, atunci trebuie să ne mulțumim cu mai puțin, la fel ca într-o căsnicie sau familie mixtă sau într-o școală sau într-o întreprindere cu angajați credincioși și necredincioși. Numai atunci când politicianului creștin îi este făcut imposibil să năzuiască pentru realizarea principiilor creștine - de exemplu, prin impunerea unor condiții anticreștine pentru a lucra în politică, de exemplu, prin semnarea unei declarații păcătoase - numai atunci el trebuie să se retragă de la orice altă co-responsabilitate. Dar o astfel de situație nu se întâlnește în nicio democrație - tocmai prin definiție. În cazul în care se întâlnește o astfel de situație limită, nu se mai poate vorbi de democrație.

Politica creștină

Am anunțat deja că doresc să dezbăt mai profund câteva puncte. În primul rând: ce este de fapt „politica creștină” (sau, exprimat mai modest, „politica practică conform principiilor creștine”)? Înseamnă aceasta, de exemplu, că dacă partidele creștine ar putea forma un guvern majoritar, ar putea impune interzicerea adulterului pentru necreștini? Unii creștini evanghelici sunt tocmai din acest motiv împotriva participării la politică sau împotriva ideii de politică „creștină”, pentru că ei cred că aceasta ar fi consecința politicii „creștine”. Ei gândesc că o majoritate creștină nu trebuie să impună un mod de viață creștin unei minorități necreștine. Ei bine, și eu sunt de această părere! Dar aceasta nu este deloc ceea ce înțeleg eu prin „politica creștină”. Statul nu trebuie să proclame o interdicție asupra adulterului din cauza structurii străvechi a statului însăși. Statul nu trebuie să se preocupe de nenumărate lucruri care au a face cu domeniul suveranității altor comunități vii (de exemplu, căsătoria și familia), și din acestea face parte și adulterul. Statul trebuie să protejeze pe cetățenii lui de tot felul de rău, de exemplu, violul, sexul cu copii, avortul și altele asemenea. Dar, în ceea ce privește restul, ar fi greșit să intervină în sfera privată a cetățeanului și să judece ce are voie

să se petreacă sau nu în dormitor.

Linia de demarcație este aici între sfera privată și sfera justiției publice. În practică, linia de demarcație poate fi adesea dificil de trasat, dar în principiu este extrem de importantă. De exemplu, aș respinge o interdicție generală a comunității de a înjura, dar îmi pot imagina foarte bine o interdicție a blasfemiei evidente. Dacă bunul nume al fiecărui cetățean este protejat prin lege împotriva blasfemiei, atunci cu atât mai mult Numele lui Dumnezeu. În același mod, de exemplu, în cazul legislației privind prostituția este vorba în primul rând de protejarea vieții publice: adică fără prostituate pe jumătate dezbrăcate ..., condiții stricte de igienă și altele asemenea (în privința aceasta și mulți necreștini sunt de acord cu acest lucru!). În calitate de stat să interzici prostituția poate să nu însemne încă un atac în viața personală (de exemplu, cluburile private), dar în cadrul justiției publice, oferirea publică de „marfă” lascivă poate fi foarte bine interzisă. Prostituția în sfera strict personală este, desigur, condamnată de Cuvântul lui Dumnezeu la fel de sever ca și curvia deschisă, dar statul trebuie să se abțină de la prima (de la prostituția în sfera personală!). Creștinii trebuie să proclame cu voce tare caracterul condamnat al curviei, iar acest lucru poate fi și în parlament. Iar biserica poate și trebuie să îi disciplineze pe cei care încalcă legea în sfera sexuală. Dar statul ar ieși din sfera sa de autoritate dacă ar trebui să interzică prin lege orice curvie în sfera personală. Prin urmare, nu aș vrea să fiu activ politic într-un stat care interzice astfel de lucruri (așa cum se întâmplă, de exemplu, în anumite state islamiste), deoarece aceasta nu ar fi democrație, ci totalitarism (sau ar tinde spre el). Dar aș putea fi activ politic într-un stat care își protejează cetățenii, inclusiv împotriva violenței sexuale, pentru că aceasta face parte din misiunea propriu-zisă a statului („puterea sabiei” din Romani 13).

Apropo: aici este o mare diferență între SGP pe de o parte și RPF și GPV pe de altă parte [partide creștine din Olanda]: primul se străduiește (sau: s-a străduit) pentru o teocrație reală, iar acesta este, în extrema sa, un principiu totalitar, așa cum a fost, de exemplu, pe vremea lui David și Solomon - ceva total diferit de ceea ce, în opinia mea, este politica creștină într-un cadru democratic. În cazul în care SGP ar ajunge la putere, ar trebui să interzică nu numai adulterul, prostituția, înjurăturile etc., în conformitate cu propriile principii, dar chiar și, strict vorbind, Islamul, Biserica Romano-Catolică și, probabil, chiar și grupurile protestante. Aceasta este un lucru cu care RPF și GPV - dar și mulți SGP-iști! - pe bună dreptate nu sunt de acord; nu numai din considerente practice, ci și mai mult din cauza faptului că au o viziune fundamental diferită asupra statului.

Este vorba de inimă

Mulți creștini evanghelici au pus în trecut mult prea mult accent doar pe „inimă”; prea mult doar pe interior și prea puțin pe schimbarea vieții exterioare, sub sloganul: Nu este vorba de schimbarea lumii, ci de schimbarea inimii sau ceva asemănător. Aceasta pare a fi o altă confuzie specifică în ceea ce privește structura și direcția. Desigur, noi nu putem converti „lumea” (în sensul de „împărăția lui satan”), dar înnoirea inimii prin credință nu schimbă și modul în care oamenii trăiesc împreună? Pentru a pune problema în termeni extremi: dacă toți oamenii dintr-un oraș s-ar converti (gândiți-vă la ninivitenii din zilele lui Iona!), nu s-ar schimba radical și modul de conviețuire a oamenilor în oraș, până chiar și conducerea orașului? Trebuie ca cei care tocmai s-au convertit să se retragă din politică și să roage pe necredincioși să

preia conducerea guvernului? [Nota traducătorului: din nou se observă la autor încercarea de a deruta pe cititor și de a-l convinge pentru ideile sale – dacă toți cei din oraș s-au convertit, de unde ia el pe cei necredincioși, care să preia conducerea?!] Mai puțin extreme (și mai realist): Dacă într-o țară există o minoritate relativ mare de creștini, nu pune ea o amprentă pe conviețuire? Mai pregnant, chiar: nu poate o mână de creștini cu adevărat curajoși și fideli principiilor să schimbe mult mai mult conviețuirea, decât ar fi de așteptat de la mulțimea lor?

Oare Împărăția lui Dumnezeu se manifestă cu adevărat doar în orientarea inimilor și nu și în orientarea comunităților de viață? Noi nu avem nicio problemă cu ideea de familie creștină (chiar și atunci când nu toți membrii familiei sunt convertiți). Dar de ce numai familiile creștine? Într-o școală creștină - mai ales ca școală - nu devine ceva vizibil din Împărăția lui Dumnezeu (chiar dacă nu toți profesorii - ca să nu mai vorbim de toți elevii - sunt credincioși)? Și tot așa și în întreprinderi, care sunt conduse de antreprenori credincioși. Și așa a fost, de exemplu, și în statul olandez din secolul al XVII-lea, când principiile creștine au pus o amprentă foarte puternică și extensivă (și când i-a mers poporului nostru mai bine?). Cu cât o comunitate sau un stat este mai mult dominat de principii creștine, cu atât statul este mai creștin, altfel spus, cu atât mai clar devine vizibilă Împărăția lui Dumnezeu în el.

Aceasta va rămâne întotdeauna o situație imperfectă. Este vorba de fapt de o chestiune de umbre sau indicii premergătoare, pentru că nu există încă guvernarea directă a Fiului Omului - dar totuși ... peste tot unde creștinii încearcă să aducă principiile creștine în politică se manifestă Împărăția lui Dumnezeu. Autoritatea lui Dumnezeu se manifestă în primul rând în viața reînnoită a creștinilor născuți din nou; dar în același timp ea pătrunde în această conviețuire prin intermediul puterii externe. Astfel, copiii (convertiți sau nu) dintr-o familie creștină sunt crescuți în disciplina și sub mustrea Domnului (Efeseni 6.4). De fapt, nu este vorba de a forța pe cei nenăscuți din nou să se comporte într-un mod standardizat biblic. De altfel, ei pot fi „forțați” să respecte legile statului, la care s-a ajuns prin consens democratic și la care creștinii, prin punctul lor de vedere specific biblic, au exercitat o influență puternică.

Tradus de la: [Ich mache Politik ... \(2\)](#)

Apărut într-o colecție de articole referitoare la tema „politică” de J.J. Frinsel sr. e.a.
Titlul: „Vreemdelingschap en politiek” (1994)

Traducere: Ion Simionescu